

Birinci Bölüm

Köpeğimiz Reşo uzun süredir acı acı havlıyordu; sesi bazen kapının önünde, bazen evden uzakta geliyordu. Köpeğimin tehlikede olduğunu anlamıştım, ama o kadar yorgun, o kadar uykusuzdum ki gözlerim açılmıyordu; bütün gün huysuz beygirimizle tarla sürmekten, tarlaya serptiğim buğday tohumuna saldıran karakuşları kovmaktan canım çıkmıştı; biraksalardı aylarca uyurdum. Köpeğimizin yardıma ihtiyacı vardı. Uyku sersemi bir halde yataktan fırladım; dışarı çıkmak için kapıyı aradım, ama kapıyı bulamadım; sanki kör bir kuyuya düşmüştüm. Hangi tarafa yürüyorsam duvara çarpıyordum. Karanlık odanın penceresinden içeri giren, tepelerinden yavaş yavaş kelleşmeye başlamış kavak ağaçlarının üstüne konmuş dolunayın solgun ışıkları, toprakla sıvanmış odanın taş duvarlarında oynayıyorlardı. Kapıyı ararken ayağım su dolu toprak testiye değerek testiye kırdı; testinin içindeki su odanın altına serilmiş siyah keçi kılından yapılmış astırı ıslattı. Bir türlü kapıyı bulamıyordum. Neredeydi bu kapı? Kapıyı bulmayınca sinirlendim, kapıya, acı acı bağırarak Reşo'ya küfretmeye başladım.

Zaman aktıkça köpeğin sesi kısılarak, bir külhanbeyi gibi ıslık çalarak esen sonbahar rüzgârının sesi içinde silinip gitti. O zaman içimi kötü bir korku sardı, bu kez gerçekten de Reşo'nun

başı beladaydı. Diğer odada uyuyan annemle, kız kardeşim Şirin benden önce evden dışarı çıkmayı başarmışlardı; annem var hızıyla “Tooy, tooy!” diye bağırıyor, Şirin “Cem, Cem dışarı çık kurtlar köpeğimizi yediler!” diye acı acı çığlık atarak beni çağırıyordu. Birkaç dakika sonra kapıyı buldum ara salona çıktım. Dış kapının arkasında duran baltayı alarak kendimi dışarı attım. Annemle, kız kardeşim evimizin elli metre altında olan bostana doğru koşuyorlardı. Ondan fazla bir domuz sürüsü, köpeği bostanın içinde kısırmıştı. Her biri yarım ton ağırlığında, bir at büyüklüğünde olan domuzlar köpeğin çevresinde yuvarlak bir halka oluşturarak kaçmasına fırsat vermiyorlardı. Gece karanlıktı; insan boyunu aşan domates, mısır, fasulye, patates fideleri içinde boğuşan köpekle, domuzları hayal meyal seçe biliyordum.

“Bunlar kurt değil domuz!” dedi annem ardımda çağırarak. “Yaklaşma seni parçalarlar!”

Annemi dinlemeyerek baltamı havaya kaldırarak, vahşi bir yaratık gibi kötü kötü sesler çıkararak yalın ayak, belden yukarısı çıplak halde domuz sürüsünün üzerine yürüdüm. Annemle, Şirin ardıma düştüler. Bostana yaklaştığımda domuzlardan biri bostanın etrafında ördüğümüz meşe ağaçlarından yapılmış çeperi kırarak üzerime geldi. Domuzun başı o kadar büyüktü ki, domuz o kadar şişmandı ki karanlıkta küçük bir tepeyi andırıyordu. Baktım domuz üzerime geliyor kaçmaya başladım, domuz peşime düştü. Köpekle domuzların kavgasından ürken serçeler, kargalar havalanarak karanlığın içinde aptal aptal aşığı, yukarı uçuyorlardı. Kargalardan biri başıma çarparak yere düştü. Domuzun peşimi bırakmaya niyeti yoktu; kafasını kaldırmış, uzun burnundan kötü kokan bir duman çıkararak, homurdanarak ardımdan koşuyordu. O kadar hızlıydı ki ondan kurtulmam mümkün değildi. Domuz beni yakalayacağı an köpek imdadıma yetişerek domuzu arkada kuyruğundan yakaladı. Domuz başını çevirip köpeğe saldırdığında bu fırsattan yararlanarak baltayı domuzun kafasına gömdüm. Arkadan yetişen bir domuz köpeğin karnını deşti, köpek inleyerek yere yığıldı. Kafasına ağır darbe alan domuz, birkaç dakika çevresinde dolandıktan sonra yere yığılmış köpeğin üzerine düştü. Son

bir çabayla kalkıp bana saldırmak istediysede başaramadı. Çok geçmeden öldü.

Diğer domuzlar bostandan çıkararak gezmeye çıkmış sevdalılar gibi ağır ağır yürüyerek ceviz ağaçlarının gölgesinde kayboldular. Köpeği, domuzun altından çıkardığımda ölmüştü. Köpeğin ölümü beni üzdü; o benim için yalnızca bir köpek değil, iyi bir dost, iyi bir arkadaşı. Birçok kez beni, davarlarımızı, ayıların, kurtların, domuzların saldırısında korumuştur. Onun ölümü evimiz için büyük bir kayıptır. Reşo çok cesur, çok kurnaz bir köpektir, yüzlerce tehlikeli badireyi atlatmış bu köpeğin, böyle çok basit, kapımızın önünde öldürülmesini beklememiştirim doğrusu; bu yüzden şaşkın şaşkın karanlığın içinde yerde cansız yatan Reşo'nun ölümüne inanamıyordum.

Köpeği omuzlarıma atarak getirip evimizin önünde akan su arkının kenarına bıraktım. Köpeğin kanı göğsümde, sırtımda akarak alta giydiğim beyaz tumanları kıpkırmızı etmişti. Ardımdaya ağlayarak yürüyen annemle kız kardeşim köpeğin leşine bakmaya dayanmayarak eve girdiler, ben köpeğin leşi kenarında yere çökerek çıplak ayaklarımı dolun ayın ışıkları altında arkın içinde gümüşten bir ışık seli halinde akan buz gibi suya koydum, ellerimle canıma bulaşan köpek kanını silmeye başladım. Bu şekilde kanı silmeyeceğimi anlayınca alta giydiğim tumanları çıkararak anadan üryan arkta akan suyun içerisine uzandım. Su çok soğuktu. Annem içeride gaz lambasını yakınca içeriden dışarıya ışık yayılmaya başladı.

Arkın suyunda, çevresinde yaşayan binlerce kurbağa söz birliği etmişçesine hep birlikte bağırarak, kavak ağaçlarının tepesine tünemiş öten baykuşların seslerini basturmaya çalışıyorlardı. Gece sessizdi, ıssızdı. Karanlık korkunç bir dev gibi doğaya çökmüştü. Rüzgâr uzun, siyah saçlarımı dalgalandırıyor canımı ürpertiyor, birlikte sürüklediği kuru ot, yaprak, toz, toprağı üzerime yığıyordu. Suyun içinde birkaç dakika ancak dayana bildim. Sudan çıktığımda canım bir buz kütesine dönmüş gibiydi. Tekrar köpeğin yanına çöktüm; ellerimle köpeğin başını okşadım. Köpeğin başı soğuktu. Korktum. Köpeğin ölü olmasından korktum. Ayağa kalkarak köpeğin yanından uzaklaş-

tım. Ölüm korkusu beni kaskatı yaptı. Bir an bana ne olduğunu bilemedim; titremeye başladım. Çevremde binlerce olağanüstü varlık peyda oldu, yanımdaki söğüt ağacı dağ gibi büyüdü, devleşti, üzerime yürümeye başladı. O garip yaradılışlı varlıklar dört bir yandan çevremi sarmaya başladı; bağırıyolar, çağırıyolar, acı acı inliyorlar, kahkahayla gülüyorlar, acayip, korkunç sesler çıkararak karlı kış günleri evimizin çevresini saran aç kurt sürüleri gibi vahşi bir şekilde uluyorlardı. Dayanamadım, ellerimle kulaklarımı kapatarak eve kaçtım. Dış kapının sürmesini duvarda açılan deliğe gömerek bir süre ayakta durarak kendimi, geceyi dinledim. Bana neler oluyordu? Duyduğum sesler, gördüğüm görüntüler gerçek miydi? Yüreğim göğsümü delip çıkmak üzereydi. Dayanamadım oradan da odaya kaçtım. Annem ocaktaki ateşi canlandırmıştı; bir yandan öldürülen köpeğimiz için ağlıyor, bir yandan da avuçlarında tuttuğu tuzu ateşin alevine serpererek dua ediyordu. Annemin iri yeşil gözlerinden sel gibi boşalan gözyaşları yanaklarından süzülerek ocakta yanan ateşin alevine dökülüyordu. Şirin, ocağın kenarında sırtını duvara dayamış, yüz yılı geride bırakmış yaşlı, ulu bir insan olgunluğuyla, anneme bakarak ağlıyordu. Şirin'in bu hali beni duygulandırdı. Güzel kardeşim, büyümüş evin ağır sorunlarını paylaşmaya başlamıştı. Oysa o daha on üç yaşında bir çocuktur. Şilan gibi boy atmıştı; şilan gibi incecik ve narindi. Uzun, siyah saçları omuzlarına, yüzüne dökülmüştü. Gözleri annemin gözleri gibi yeşildi.

Birkaç gün önce, evimize terşiklerinde kendini aşağı sarkıtmış boyumun iki katı uzunluğunda, kömür gibi karayılana fırlatırken bir ayağımı kırdığım meşe ağacından yapılmış kürsüyü alarak pencerenin önünde oturdum. Rüzgâr salladığı söğüt ağacının dallarını pencere camına sürterek dış gıcirtıcı bir ses çıkarıyordu. Annem tuzu ateşin alevine serptikten sonra kurumuş küçük mavi çiçekleri hâlâ canlıymış gibi duran ot süpürgeyi alarak birkaç kere ateşin üzerinde sallamaya başladı.